

Sygn. akt: XII C 203/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach XII Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Katarzyna Sznajder
Protokolant:	sekr. sądowy Mirela Słowik

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2014 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa Ł. G. (1)

przeciwko J. B.

o roszczenia z weksla

1. Utrzymuje w mocy nakaz zapłaty wydany w Sądzie Okręgowym w Gliwicach w dniu 17 września 2013 roku w sprawie o sygnaturze XII Nc 35/13 w części dotyczącej zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda ustawowych odsetek od kwoty 90.211,52 zł (dziewięćdziesiąt tysięcy dwieście jedenaście złotych 52/100) liczonych w ten sposób, że dla:

- kwoty 90.211, 52 zł (dziewięćdziesiąt tysięcy dwieście jedenaście złotych 52/100) za okres od dnia 10 września 2013 roku do dnia 13 grudnia 2013 roku,

- kwoty 40.211, 52 zł (czterdzieści tysięcy dwieście jedenaście złotych 52/100) za okres od dnia 14 grudnia 2013 roku do dnia 30 grudnia 2013 roku

- kwoty 20.211,52 zł (dwadzieścia tysięcy dwieście jedenaście złotych 52/100) za okres od dnia 31 grudnia 2013 roku do 7 stycznia 2014 roku

w pozostałym zakresie uchyla nakaz zapłaty i postępowanie umarza;

2. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4745 zł (cztery tysiące siedemset czterdzieści pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt XII C 203/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 września 2013 roku powód Ł. G. (2), przedstawiając weksel własny podpisany przez pozwaną J. B. wniósł o wydanie nakazu zapłaty zasądzającego od pozwanej kwoty 90.211,52 wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwana celem zabezpieczenia spłaty pożyczki z dnia 5 maja 2006 roku złożyła u powoda weksel własny in blanco. Umowa pożyczki była przez strony ponawiana poprzez pożyczanie pozwanej kolejnych kwot w dniach 5 maja 2006 roku, 27 listopada 2007 roku, 28 marca 2009 i 1 lipca 2010 roku. Dnia 8 sierpnia 2007 roku pozwana złożyła oświadczenie w którym przyznała że zawarła z powodem umowę pożyczki. Ostatecznie strony ustaliły w dniu 1 lipca 2010 roku, że zadłużenie pozwanej z tytułu zawartych pożyczek wynosi 66.332 zł, oprocentowanie zaś wynosi 12 % w stosunku rocznym. W oparciu o umowę pozwana obowiązana była wpłacać na rzecz powoda co najmniej kwotę odsetek, tj. co najmniej 663,32 zł. Kwotę należności głównej pozwana miała regulować dowolnie w zależności od środków, którymi dysponowała. Pismem z dnia 20 czerwca 2013 roku powód wypowiedział umowę pożyczki i wezwał pozwaną do zwrotu w ustawowym terminie wynikającym z art. 723 k.c. Pozwana odebrała pismo w dniu 21 czerwca 2013 roku. Na dochodzoną przez powoda kwotę składa się kwota należności głównej 66.332 zł oraz kwota 23.879,52 zł tytułem odsetek /12% odsetek w skali roku za okres 3 lat (k.2-4).

Dnia 17 września 2013 roku Sąd wydał w postępowaniu nakazowym (z weksla) nakaz zapłaty, w którym nakazał aby pozwana zapłaciła powodowi kwotę 90.211,52 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 10 września 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 4.745,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, a to w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniosła w tymże terminie do tutejszego Sądu zarzuty (k.21).

W złożonych prawidłowo zarzutach pozwana zaskarżyła w całości wydany nakaz zapłaty i wniosła o jego uchylenie i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania. Pozwana kwestionowała roszczenie powoda zarówno co do zasady, jak i co do wysokości podnosząc, że nigdy nie zawierała z powodem umowy pożyczki, a wystawiony przez nią weksel in blanco wręczony został firmie (...) sp. z o.o. z siedzibą w T. jako zabezpieczenie zaliczek pobieranych na wyjazdy służbowe oraz spłatę samochodu osobowego, który pozwana kupiła od spółki. Oświadczyła, że weksel in blanco był zwyczajowo stosowanym narzędziem zabezpieczenia interesów spółki i wykorzystywano go jako gwarancja prawidłowej realizacji roszczeń z tytułu wyjazdów służbowych. Podniosła również, że przyjętą praktyką w spółce było składanie przez pracowników spółki oświadczeń o zobowiązaniu do spłaty pożyczki, która w rzeczywistości miała zobowiązywać pracownika do spłaty samochodu osobowego. Oświadczyła, że w związku z zapłatą ostatniej raty za samochód spółka przyznała, że pozwana spełniła wobec niej świadczenia, a tym samym odpadła podstawa wystawienia weksla na zabezpieczenie spłaty samochodu. Dodała, że żądanie powoda nie znajduje uzasadnienia z uwagi na brak istnienia stosunku podstawowego. Podniosła również zarzut rażącego nadużycia prawa podmiotowego albowiem kwota, której zasądzenia domaga się powód została przez niego jednostronnie określona, a takie wykonywanie prawa podmiotowego jest traktowane jako sprzeczne z jego społeczno – gospodarczym przeznaczeniem lub zasadami współżycia społecznego i tym samym nie może korzystać z ochrony prawnej (k.32-35.)

Ostatecznie powód cofnął powództwo w zakresie należności głównej i domagał się zasądzenia ustawowych odsetek liczonych:

- od kwoty 90.211,52 zł od dnia 10 września 2013 roku do dnia 13 grudnia 2013 roku,
- od kwoty 40.211,52 zł od dnia 14 grudnia 2013 roku do dnia 30 grudnia 2013 roku,
- od kwoty 20.211,52 zł od dnia 31 grudnia 2013 roku do dnia 7 stycznia 2014 roku,

tj. zasądzenia od pozwanej kwoty 2.579,55 zł oraz o zasądzenie kosztów, w tym kosztów zastępstwa prawnego liczonych jak od pierwotnej wartości przedmiotu sporu. Oświadczył, że dnia 7 stycznia 2014 roku pozwana wpłaciła niezaspokojoną część roszczenia dochodzonego przez powoda /pismo z dnia 7 stycznia 2014 roku, k.60, zapis protokołu rozprawy z dnia 16 stycznia 2014 roku, 00:01:13/.

Pozwana wyraziła zgodę na cofnięcie pozwu.

Stan faktyczny przedstawiał się następująco:

Dnia 8 sierpnia 2007 roku pozwana zobowiązała się spłacić pożyczkę wraz z odsetkami według ustaleń z Ł. G. (k.9-11).

Pismem z dnia 20 czerwca 2013 roku powód wypowiedział pozwanej umowę pożyczki z dnia 5 maja 2006 roku, 27 listopada 2007 roku, 28 marca 2009 i 1 lipca 2010 roku w łącznej kwocie 66.332 procentowanej w stosunku 12% w stosunku rocznym i wezwał pozwaną do zwrotu w terminie 6 tygodni od dnia otrzymania wypowiedzenia kwoty pożyczki wraz z odsetkami w łącznej kwocie 90.211,52 zł. Jednocześnie powód poinformował pozwaną, że wypisał weksel in blanco na kwotę 90.211,52 zł i przedstawił do pozwanej do zapłaty (k.4-6). Pozwana odebrała wezwanie osobiście dnia 21 czerwca 2013 roku (k.7)

Dnia 13 grudnia 2013 roku pozwana wpłaciła na konto powoda kwotę 50.000 zł (k.61), a w dniu 30 grudnia 2013 kwotę 20.000 zł (k.61). Dnia 7 stycznia 2014 roku pozwana uiściła na rzecz powoda Ł. G. (1) kwotę 20.211,52 zł (k.65).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Nie ulega wątpliwości, że pozwana zawarła z powodem umowę pożyczki i podpisała weksel in blanco upoważniając tym samym powoda do jego wypełnienia, Stosownie do treści art. 1 i art. 10 ustawy prawo wekslowe zobowiązanie z weksla ma charakter abstrakcyjny

i ucieleśnia bezwarunkowe zobowiązanie pieniężne osoby na wekslu podpisanej. Początkowo pozwana próbowała podważyć zasadność wypełnienia weksla kwestionując istnienie i wysokość stosunku podstawowego, na zabezpieczenie którego weksel został wystawiony, jednakże ostatecznie w toku procesu uiściła należność główną, zasądzenia której powód się domagał. Dodatkowo wskazać należy, że za przyjęciem twierdzeń powoda za prawdziwe świadczy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci podpisanego przez pozwaną zobowiązania do spłaty pożyczki. Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego które w zasadzie ostatecznie ograniczyło się do ustalenia czy i kiedy pozwana zapłaciła powodowi dochodzoną pozwem kwotę Sąd uwzględnił w całości aktualne i ostateczne żądanie strony powodowej przy przyjęciu cofnięcia powództwa w takim zakresie w jakim zostało ono cofnięte (przy wyraźnej zgodzie pozwanej) i utrzymanie w mocy nakazu zapłaty w zakresie, w jakim nakaz ten miałby być utrzymany.

Powód dochodził w postępowaniu nakazowym zapłaty z weksla w związku z czym Sąd – przed wydaniem nakazu - dokonał oceny tego dokumentu pod kątem prawidłowości formalnej stwierdzając, iż spełnia on wymogi określone w art. 1 i 101 prawa wekslowego. Konsekwencją powyższego, było wydanie, w oparciu o treść art. 485 k.p.c., nakazu zapłaty uwzględniającego w całości żądanie powoda. Stosownie do treści art. 496 k.p.c. po przeprowadzeniu rozprawy sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem pozew odrzuca lub postępowanie umarza. Rozwiązanie to jest konsekwencją tego, iż nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym stanowi tytuł zabezpieczający i nie traci mocy na skutek wniesienia przez pozwanego zarzutów. Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uchylił nakaz zapłaty w części dotyczącej cofniętego powództwa i w tym zakresie umorzył postępowanie. Natomiast wydany nakaz zapłaty został utrzymany w mocy co do odsetek ustawowych i Sąd opisowo określił, jakie to są odsetki, tak aby miało to odniesienie do treści wydanego nakazu zapłaty. W wydanym nakazie zapłaty odsetki nie zostały określone kwotowo, dlatego też w wyroku Sąd wskazał daty od których odsetki te winny być liczone, nie określając ich kwotowo. Faktem jest, że pozwana zapłaciła należność główną w toku procesu i na raty. Zgodnie natomiast z treścią art. 481 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Ostatecznie powód domagał się zasądzenia odsetek ustawowych liczonych od dnia wniesienia pozwu i od poszczególnych kwot które były wpłacane przez pozwaną w toku procesu. W związku z powyższym kwoty od których odsetki te winny zostać liczone ulegały sukcesywnemu zmniejszeniu. Niemniej jednak ostatnia rata została wpłacona przez pozwaną dopiero dnia 7 stycznia 2014 roku i te odsetki należą się stronie powodowej jako odsetki ustawowe od niezapłaconej części należności głównej.

Jednocześnie Sąd, w oparciu o art. 108 k.p.c., zasądził od pozwanej na rzecz powoda całość kosztów procesu, na które składa się opłata od pozwu oraz koszty zastępstwa procesowego oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa. Uiszczenie należności głównej w toku postępowania równoznaczne jest z przegraniem przez pozwaną procesu i dlatego stronie powodowej, w oparciu o art. 98 k.p.c. należy się zwrot poniesionych przez nią kosztów procesu.

/-/ Katarzyna Sznajder